

Sagen sattes til Forhandling.

Vanggaard: Jeg skal ikke komme ind paa en nærmere Gennemgang af de Tilføjelser og Ændringer til Folkeforbundspagten, som disse 14 Protokoller indeholder. Jeg vil kun nævne et Par Hovedtræk, og navnlig vil jeg fremhæve den Forbedring, der er kommet ind vedrørende Bestemmelsen om, at Folkeforbundsraadet foruden af Repræsentanter for de allierede og associerede Hovedmagter kan bestaa af Repræsentanter for 4 andre Forbundsmedlemmer, der vælges frit af Delegeretforsamlingen. Man har særlig fra dansk Side arbejdet paa at faa denne Repræsentation successiv, og vi maa hilse med Glæde, at de mindre Stater derved kan faa Indflydelse paa Forhandlingerne. Endvidere er der indført Lempelser og en anden Formulering af Reglerne for Anvendelse af Forbundets økonomiske og militære Magtmidler, og der er skabt Mulighed for Lettelse af Ændringer i Forbundspagten og Mulighed for en mere retfærdig Fordeling af Udgifterne, idet de fremtidig skal fastsættes af Delegeretforsamlingen, medens de før skulde fordeles efter lignende Principper som dem, der gælder for Udgifterne ved Verdenspostforeningens internationale Bureau.

Der kunde være meget andet at nævne, men jeg skal undlade det. Jeg hilser disse Tilføjelser og Forbedringer i Folkeforbundspagten med Glæde. Disse Protokoller er allerede ratificeret af en hel Del europæiske Stater, deriblandt Norge, og jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale, at det høje Ting giver Regeringen Bemyndigelse til Ratifikation for Danmarks Vedkommende.

Borghjerg: De 14 Tilføjelser og Ændringer i Folkeforbundspagten, som den højtærede Regering alt har faaet det andet Tings Samtykke og nu udbeder sig dette Tings Samtykke til Ratifikation af, og hvis Indhold den ærede foregaaende Taler kort har skitseret, indeholder efter mit Skøn ikke store Forbedringer af Folkeforbundspagten. Da Folkeforbundspagten var til Behandling her i Tinget, vistnok i Februar 1920, udtalte jeg paa Socialdemokratiets Vegne, at denne Pagt ingenlunde hverken som Helhed eller i sine Enkeltheder var, som vi kunde ønske den. Vi gik selvfølgelig alligevel med til, at Danmark skulde indtræde i Folkeforbundet, men jeg

pegede paa, at dette Folkeforbund var en Spire, en lille svag Spire, som man maatte haabe kunde faa Vækst, Udfoldelse og Styrke under de gunstigst mulige Betingelser. Vi vilde bidrage til at skabe disse Betingelser, og i selve Forbundspagten var der jo aabnet Adgang til Ændringer. Det var ikke en evigt urøkkelig Grundlov; det var en Overenskomst, der kunde ændres. Vi nærrede Ønsker om meget vidtgaaende Ændringer — jeg antydede den Gang i hvad Retning. Dernæst var det ogsaa klart, at Folkeforbundspagten ikke blev det, den var tænkt at skulle blive, saa længe Folkeforbundet ikke var universelt. Meningen med Folkeforbundet var jo, at det skulde være universelt, og mange af dets Bestemmelser kan kun forstaas ud fra, at det var Tanken. Ikke blot fra det Parti, jeg tilhører, kom saadanne Ønsker om vidtgaaende og omfattende Ændringer frem, men ogsaa Regeringerne i de forskellige Lande og da særlig Regeringerne i Danmark, Norge og Sverige lod udarbejde en Række positive Ændringsforslag, som blev forelagt for den første Delegeretforsamling i Genève i December 1920. Heller ikke disse Ønsker om Ændringer fra de tre høje Regeringer for de nordiske Lande er blevet fuldt imødekommet, men dels i det, der allerede fandt Sted paa den første Forbundsgeneralforsamling, dels i de 14 Tilføjelser og Ændringer, der nu foreligger, er der dog vist en Tendens til Imødekommen af disse Ønsker, som er fremsat fra de 3 nordiske Regeringer. Disse Ændringer og Tilføjelser gaar alle i den rigtige Retning, selv om det kun er en svag Nybegyndelse i den Retning, vi ønskede Folkeforbundet udviklet i, og jeg maa sige, at naar vi dog er kommet saa langt, som det foreliggende Forslag om Ratifikation viser, tror jeg, det i nogen Maade skyldes den udmærkede Formand for den danske Delegation i Genève, Kammerherre Zahle. Der er jo sagt, at de smaa Nationer, de smaa Landes Repræsentanter kun spiller en underordnet Rolle ved disse Sammenkomster. Der blev klaget stærkt i Genua fornylig. Til sidst maatte visse Repræsentanter for mindre Lande næsten søge ligefrem at tiltvinge sig en vis Indflydelse eller dog en vis Hensyntagen til deres Nærværelse. Med Mænd som Branting og Motta i Spidsen lykkedes det ogsaa delvis. Jeg maa sige, at efter mit personlige Indtryk og sikkert alle delegeredes Indtryk i Genève de to Gange, vi har været der, mærkede man ikke i høj Grad, at de smaa Landes Repræsentanter blev tilsidesat. Tværtimod,